

Nunquam ridenti...

Ciuli urechile și, fluturind din cap,
Se depărta bodoganiud :
„Că multe lighioane, Doamne, mai încep
Și'n lumea asta... Inșă eu mă prind
Că nu e alta mai netrebnica sub soare,
Ca secătura asta de privighitoare...“
— Stai, frate, zice calul. Ce ți s'a 'ntimplat,
De ești așa de suparat?

-- Tu n'o auzi?... Eu aș¹⁹ aș²⁵ vorba să stau mai mult
Aici. Ce naiba! Nu ca să-i ascult
Acelaș și acelaș țifit,
Cu-așa de lungi urechi am fost cinstit.
Ș'apoi—să-ți spun—pe linga ca nu-mi place,
Dar, înțelegi că... nici nu-i serios,
C'o astfel de dibanie s'avem de-a face—
Eu, care lui Isus Hristos
I-am înlesnit intrarea în Ierusalim,
Și tu—caci noi și la ispravi ne potrivim—
Tu, care duci la glorie 'mparați,—
Noi, însfirșit, de-atitea fapte mari legați....
— Ci lasă-le păcatele de fapte mari,
Și vino s'ascultăm.—Așa-s de rari
Și scumpe clipele aceste,
Cînd par'că sbori,
Cînd uiți ca ai să mori,
Cînd ți se pare că trăești într'o poveste...
O, clipele aceste sînt așa de rari!
Ș'un cîntec e-un izvor etern de fapte mari.

Tu prea ești serios, de felul tău ;
Nu știi să rizi—și asta-i foarte rău ;
Nu-ți faci idee cât îți șade de urit
Când stai așa posomorit.

Pe mine cioclecul mă face visător.
Și nu ca-s cine-știe-ce cunoscător,
Dar, uite, dimineața mai ales,
Când ronțaiu iarba 'nrourată 'n șes,
Și când încep privighitorile,
De par'ca pling și florile
De-alita viers, de-alita duiosie—
Imi uit de toat'a neamului robie ;
Cu mii și mii de ani mă'ntore în urmă.
Stăpîn pe verzi pustiiuri pase, în turmă,
Neștiutor de friu,
Pe 'ncîntătorul țarm al unui riu
În care, noaptea, dorm minunile cerești.
O, cail nazdravani de prin povești,
Ce s'au ales la toate pricepuri,
Și 'n toate luptele biruitori,
De bună seamă ca au fost crescuți
De mici în cioclec de privighitori.
Ia !

Ș'amindoi statura.

Dar farmecul acesta mai presus de fire
Cu cât umplea un suflet de iubire,
Cu-atît umplea pe celalalt de ură.

Titlul :

Sa fii tu, cîrtilo, judecătoare—
Ce zici?... Minune-ar fi o lume fără soare !

A. Vlănuță